EVİMİZİN FORVETİ

İLK ÖYKÜLERİM SERİSİ - 7

EVİMİZİN FORVETİ

İÇİNDEKİLER

BUGÜN KOMİK BİRŞEY OLDU

Bugün okula gidiyordum. Güneş yeni doğuyordu. Sırtımda çantam… Çantamda kitaplarım… Kitaplarımda denizler, şiirler, üçgenler, ağaçlar… Elimde beslenme çantam… Beslenme çantamda, annem grip olduğu ve bugün beni göndermeye kalkamadığı için babamın hazırladığı beslenmem…

Yürüyordum… İçimden öyle geliyordu ki bugün çok ama çok komik bir şey olacaktı. Bundan o kadar emindim ki o komik şeyin nereden geleceğini araştırmaya başladım. İçim kıpır kıpır, içimde kelebekler… Yürüyordum… Güneş yeni doğuyordu.

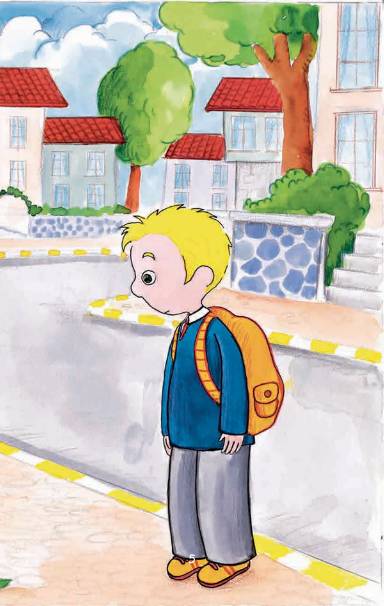
İlkin gökyüzüne baktım. Şöyle bembeyaz, ponpon kuyruklu tavşan şekline bürünmüş bir bulut epeyce güldürürdü beni. Kocaman kulaklı bir file de benzeyebilirdi bulutlar. Ama hayır… Hiç de beni güldürmek gibi bir niyetleri yoktu bulutların. Üstelik bugün beyaz bile değillerdi. Dünya ile birlikte dönüyorlardı… Birden 'Pıt!' diye bir damla düştü burnumun ucuna… İrkildim… Anladım, bulutlardan değildi gülücüğüm…

Yürümeye devam ettim. Sokağımızın gedikli kedisi Yumak'ı görünce yüreğim hop etti! Yumak, bembeyaz bir yün yumağına benzer. Ona bu ismi bu yüzden taktık. 'Tamam.' dedim kendi kendime. 'Yumak; hoplar, zıplar güldürür beni!' Karşısına geçip izlemeye koyuldum onu. Geriniyordu. Gerinmesi bitince önce sağ patisini sonra da sol patisini yaladı. Kuyruğunu oynattı birkaç kez. Baktığımı fark edince o da bana baktı. Sonra kızgın bir ses tonuyla 'Maaaav!' dedi. 'Sabah sabah ne dikiliyorsun karşımda!' 'Yok!' dedim. 'Yumak'tan fayda yok bugün bana!'

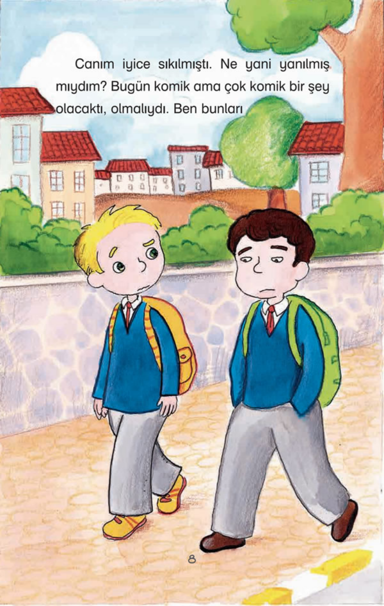

Yürüdüm yine. Çantam sanki ağırlaşmaya başlamıştı. Bakkal Salim Amca'nın dükkânını açtığını gördüm birden. 'Yaşasın!' dedim sadece kendi duyacağım bir sesle. Nasıl da unutmuştum? Salim Amca, her gün dükkânı açtıktan sonra kapının önünde birkaç jimnastik hareketi yapardı. Kocaman göbeğiyle yaptığı hareketler beni çok güldürürdü. Kepengi yukarıdaki çengele tutturdu. Bekliyordum. Ama beklediğim olmadı. Salim

Amca da bulutlar ve Yumak'la anlaşmış olacaktı ki beni dükkânın önünde bırakıp içeriye girdi. Tezgâhın arkasına geçip gazetesini okumaya başladı. Öylece kalakalmıştım. Beni fark edince 'Ne o Ahmet?' dedi. 'Meyve suyu mu alacaksın?' 'Hayır.' dedim can sıkıntısıyla. 'Bugün meyve suyu almayacağım!'

Canım iyice sıkılmıştı. Ne yani yanılmış mıydım? Bugün komik ama çok komik bir şey olacaktı, olmalıydı. Ben bunları

düşünüp okula doğru ilerlerken arkamdan biri 'Ahmet!' diye seslendi. Dönmemle ağzımın kulaklarıma varması bir oldu. Bu sınıf arkadaşım Emre'ydi. Emre, sınıfın en eğlenceli ama bir o kadar çalışkan elemanıydı. 'Şimdi bana anlatacak bir sürü komik hikâyesi vardır!' dedim kendime. Hayret, Emre'nin yüzü hiç gülmüyordu bugün. 'Matematiğe çalıştın mı?' diye sordu yorgun bir ses tonuyla. 'Yazılıyı unutmadın değil mi? Of, o kadar çok konu var ki hangisine çalışacağımı şaşırdım! Gece yarısına kadar çalıştım, sabah da tekrar ettim. Ya zayıf alırsam?' Cevap vermek yerine bezgin gözlerle baktım ona. Umursamaz bir şekilde omuz silktim. Evet, tembel bir öğrenci sayılmazdım ama bugün... Bugün matematik yazılısından konuşmak istemiyordum!

Herkes elbirliği mi etmişti benim gülmeme engel olmak için? Canımı sıkmak isteyen bir gizli örgüt vardı belki de ve çevremdeki herkes bu örgüte üyeydi! 'Saçmalama Ahmet!' diye uyardım kendimi. 'Fazla televizyon izliyorsun!'

Okula gelmiştik bu arada. Emre hâlâ çözemediği problemlerden bahsediyordu. Öğretmenimiz acaba defterden mi yoksa kitaptan mı soracaktı? Derdi buydu. Benimse tek düşündüğüm başıma gelmesini beklediğim komik olaydı. Çok az da olsa ümidim vardı. Zil çaldı. Derse girdik. Yazılım ne kötü ne de iyi geçti. Emre ise somurtuyordu. Yazılısı istediği gibi geçmemişti. Son dersimiz resimdi. Gri renkli bulutlar, kızgın kediler çizdim defterime. Sonra

kendimi çizdim kâğıdın orta yerine. Belli belirsiz bir gülümseme vardı yüzümde.

Son zil çalınca çantamı sırtıma takıp eve doğru yola koyuldum. Eve bir sokak kala birden durdum. Beslenmemi yememiştim! Annem de babam da buna çok kızarlardı. Annem birkaç gündür hastaydı, yatıyordu. Biraz fazlaca üşütmüştü. Bugün ateşi de vardı ve babam ona bakmak için işinden izin almıştı. Beslenmemi de babam hazırlamıştı bugün.

Aslında babam beslenme falan hazırlayamazdı, uykusu da çok ağırdı. Yine de bugün iş ona kaldığı için kalkıp beni göndermişti. Onları ne kadar çok sevdiğimi düşünerek açtım beslenmemi. Ne hazırladığını bilmiyordum bile. 'Acaba benim uykucu babam ne koymuş!' derken elime bir yarım ekmek geçti. İçinde hiçbir şey olmayan yarım bir ekmek… Gülümsedim… Babam uyku sersemliğiyle ekmeğin arasına bir şey koymamıştı. Bunu yemezsem kızmazlardı herhâlde. Bari meyvemi yiyeyim dedim.

Beslenmemde yuvarlak bir şey vardı, yuvarlanmasından anlamıştım. Herhâlde elma olacaktı. Ekmeği kaldırdım. Altından bir patates çıktı! Bildiğiniz kabuklu, çiğ bir patates! Babam açamadığı gözleriyle sebze çekmecesiyle meyve çekmecesini karıştırmış, elma yerine beslenmeme patates koymuştu! Kahkahalarla gülmeye başladım. O kadar güldüm, o kadar güldüm ki önünde durduğum apartmanın balkonundan halı silkeleyen teyze,

önümde yürüyen ve cep telefonuyla konuşan amca, ip atlayan küçük kız... Hepsi durup bana baktılar.

Gülümsedim onlara… Onlar da bana gülümsediler. Yoluma devam ettim. Biran önce eve varmak istiyordum. Babama ve anneme anlatacağım çok güzel bir hikâyem vardı. Öyle ya… Bugün çok ama çok komik bir şey olmuştu!

EVİMİZİN FORVETİ

O gün okulumuzun futbol takımının seçmeleri yapılacaktı. Üç haftadır takıma seçilebilmek için çalışıyordum. Sürekli futbol maçlarını izliyor, takımların en başarılı oyuncularının en başarılı hareketlerini kendi kendime tekrarlıyordum.

Sıra bana gelince örnek aldığım futbolcuların hareketlerini sergiledim beden eğitimi öğretmenimize. Seçileceğimden emindim. Okulumuzun rakip okullarla oynayacağı maçlarda arkadaşlarımın yapacağı tezahüratları bile düşünmüştüm: "Kereeeem, sen bizim her şeyimizsiiiiin!"

Ben böyle tatlı hayallere dalmışken benim gibi seçmelere katılan sınıf arkadaşım Serdar'ın omzuma dokunması ile kendime geldim.

— Gelmiyor musun? Hoca seçilenleri açıklayacakmış!

Beden eğitimi öğretmenimizin etrafını benim gibi heyecan içinde onlarca öğrenci sarmıştı. Seçilenleri okuyordu öğretmenimiz:

— Eren, Salih, Hakan, Mehmet, Hayrettin...

En son yedekler okundu. Benim ismim okunmamıştı. "Olamaz!" dedim. "Acaba ismim okundu da ben mi duymadım?" Öğretmenimizin yanına yaklaştım kalabalığı yararak.

— Ben seçilmedim mi öğretmenim, diye sordum.

Saçlarımı okşayarak,

— Hayır, dedi öğretmenimiz. Fena değilsin gerçi. Ama bu takım okulumuzu temsil edecek biliyorsun... En iyileri seçmek zorundaydım. Sen çalışmaya devam et. Yedinci sınıf olduğunda seni alırım. Ayrıca herkes saha içinde olacak değil ya! Saha dışında da desteğe ihtiyacımız var!

Seyirci falan olmak istemiyordum. Ben takıma seçilmek istiyordum. Ama seçilmemiştim işte. Kızgındım, üzgündüm, kendimi tutmasam ağlayacaktım. "Eve gidiyorum ben!" dedim arkadaşlarıma.

Eve vardığımda annemi yemek yaparken buldum.

— Gürültü yapma emi oğlum, dedi annem sessizce. Baban uyuyor.

Şaşırmıştım. Babamın bu saatte işte olması gerekmiyor muydu?

— Babanın ayak kemiği çatlamış. Sabahtan beri doktordaydık Alçıya aldılar ayağını. İlâçlarını verdim, şimdi uyuyor, diye sözüne devam etti annem.

Önce yemeğimi yedim sonra da ödevlerimi yaptım. Ödevim bitince biraz bilgisayarda oyalandım. Canım dışarı çıkıp top oynamak istemiyordu. Hatta top görmek bile istemiyordum. "Babam uyansa da konuşsak!" diye içimden geçiriyordum ki annemle babamın konuştuklarını duydum. Hemen koştum babamın yanına...

— Gel bakalım delikanlı, dedi babam.

Canı acıyor gibiydi ama yine de gülümsüyordu.

— Canın çok acıyor mu baba, dedim.

— Eh, acıyor tabii. Alçımı ilk imzalayan sen olmak ister misin?'

— Evet, dedim sevinçle.

— Öyleyse çabuk ol. Ablan gelmeden imzala bakalım!

İsmimi yazıp üzerine bir dalga çizdim. Bu benim imzamdı. Güzel görünüyordu.

— Şimdi otur bakalım yanıma sana söyleyeceklerim var. Beni dikkatle dinle, dedi babam.

Ciddileşmişti. Ben kazazede oldum görüyorsun. Yani bir müddet ayağa kalkamayacağım. Ben böyleyken yerime bakabilecek, evin dışarı işlerini görecek şöyle akıllı, becerikli bir yardımcıya ihtiyacım var. Var mı tanıdığın böyle biri?

Düşünmeye başladım. Kim olabilirdi acaba? Babamın arkadaşlarından biri yapardı herhâlde evin dış işlerini. Ya da... Komşulardan biri...

— Benim aklımda böyle biri var aslında, diye güldü babam bıyık altından.

Üst kattaki komşumuzun liseye giden oğlu Feyyaz Ağabeyden bahsediyordu kesin.

— Anladım, dedim. Feyyaz Ağabey değil mi?

Babam gülmeye başladı:

— Ne Feyyaz Ağabeyi oğlum! Senden bahsediyorum! Ben ayağa kalkana kadar evimizin dış işlerinden sen sorumlusun. Elektrik, su ve doğalgaz faturalarını günleri geçmeden yatıracaksın. Her gün annenin vereceği listeye göre market alışverişini yapacaksın. Bunları yaparken okulunu, derslerini aksatmayacaksın. Boş vaktin kaldıkça da dükkânda Osman Ağabeyine yardıma gidersin. Anlaştık mı?

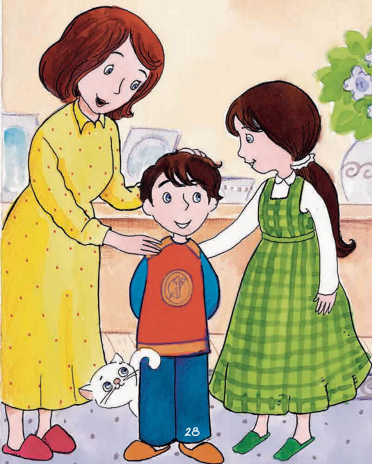
Hem şaşırmış hem sevinmiştim. Bu kadar işi ben, tek başıma mı yapacaktım? Babam iyileşene kadar ben babamdım yani.

— İyi ama ya beceremezsem, diye sordum babama.

— Beceremeyeceğini düşünsem seni dışişleri bakanı yapmazdım. Zaten neyi, nasıl yapacağını ben söyleyeceğim. Merak etme başaracaksın, dedi.

Biraz sonra ablam dershaneden geldi. Yemeğe oturduk. Babam masaya gelemediği için yemeğini tepsiye hazırladık. Tepsiyi ben götürdüm babama. Sonra babam yüksek sesle,

— Ev halkım, dedi. Ben ayağa kalkıncaya kadar evimizin dış işlerinden Kerem sorumludur. Her işinizi ona söyleyebilirsiniz!

Annem ve ablam tebrik ettiler beni. Kendimi iyice önemli bir adam gibi görmeye başlamıştım. Bugüne bugün bizim evin dışişleri bakanıydım.

Ertesi gün annem uyandırmadan kalktım. Kahvaltımı hiç mızmızlanmadan yaptım. Ablamın dersi benimkinden daha geç başlıyordu. Herkese veda ettikten sonra okuluma gittim. Dersleri o gün bir başka dinledim. Güzelce geçirdim defterime öğretmenlerimin anlattıklarını.

Okuldan sonra oyalanmadan eve döndüm. Babamdan faturaları aldım ve ne yapacağımı öğrendim. Annem bir alışveriş listesi tutuşturdu elime.

— Unutma. Kıyma yağsız olacak, dedi.

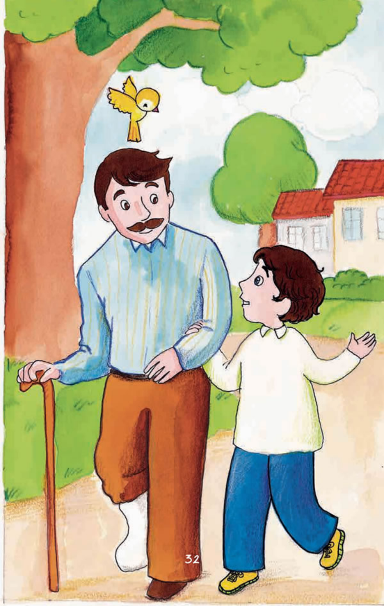
Önce doğalgaz faturasını sonra da elektrik ve su faturalarını yatırdım. Biraz sıra vardı ama olsun. Sıradaki teyzelerden biri "Maaşallah!" dedi bana. Gururlandım.

Birkaç saat sonra eve bütün işleri bitirmiş olarak döndüm. Sıra beklemek ve poşetleri taşımak epeyce yormuştu beni. Baba olmak ne zordu. Yemeğimi yer yemez uykuya daldım. Neyse ki ertesi güne yetişmesi gereken ödevim yoktu.

Babamın beni görevlendirdiği günden sonra bir hafta evin bütün dış işlerini ben yaptım. Önceden ekmek almaya gitmemek için bin bahane uyduran ben, şimdi ekmeğin olup olmadığını kontrol ediyordum. Büyümüş müydüm ne?

Bir hafta sonra babam yavaş yavaş gezinmeye başladı. Onuncu gün olduğunda artık dükkâna gidip geliyordu. Bazen ben koluna giriyordum. Yorulduğunda bazen de mahalledeki diğer esnaf amcaların dükkânlarında dinleniyordu. Kol kola yürüdüğümüz bir gün babama okul takımına seçilmediğimi ve buna ne kadar üzüldüğümü anlattım. Babam,

— Futbol bir takım oyunudur yavrum, dedi. Tıpkı hayat liginde bir takım olan ailemiz gibi. Her iki oyunun da kazananı kaybedeni vardır. Her iki takımda da birliktelik ve paslaşmak çok önemlidir. Okul takımına alınmamış olabilirsin. Ama şükürler olsun ki sevgi ve fedakârlıkta şampiyonluğa oynayan ailemizin forveti sensin! Bu hafta yokluğumu hiç hissettirmedin!

Bunları konuşurken dükkâna gelmiştik. Osman Ağabey beni görünce,

— Gel Kerem, dedi. Sana bir dondurma ısmarlayayım!

— Hayır, sağol, dedim Osman Ağabey'e. Eve gitmem gerek, ödevlerim var!

Hızlı hızlı yürüdüm sonra. Sanki etrafımdaki binalar, ağaçlar küçülmüş; boyum uzamıştı. Bizim okul takımına alınmadığıma o kadar da üzülmüyordum artık. Babamın dediği gibi... Ben bizim evin forvetiydim!

GİTME KARDAN ADAM!

Annem ve babam Adana'dan İstanbul'a taşınırken 'kar' göreceğimi söylemişlerdi. Bütün yaz taşındığımız yeni evimizde kar hayali kurdum. Evet, birçok resmini görmüştüm karın. Televizyonda da lapa lapa kar yağan şehirleri izlemiştim imrenerek. Ama üzerime hiç kar yağmamıştı, hiç dokunmamıştım kara. Benim hiç kardan adamım olmamıştı. Adana güzel ve fakat sıcaktı. Hiç kar yağmazdı bu şehre.

Annemin çocukluğu Bursa'da geçmiş, babamın ise Erzurum'da. İkisi de çocukluklarında doyasıya kartopu oynamışlar. Bursa ve Erzurum ziyaretlerimiz hep yaz tatillerinde olduğu için karla hiç karşılaşamamıştım. Annem elleri morarana kadar eve girmediğini anlatırdı hep. Babam ise kara pekmez karıştırıp yaptıkları 'kar helvasını'. Hele kardan adamlar! Gözleri ve ağzı kömürden, burnu havuçtan, şapkalı, süpürgeli kardan adamlar… Tekrar

tekrar anlatmalarını isterdim. Anlattıkları kış hayali bana bir masal ülkesinden alınmış gibi gelirdi.

Sonbahar gelip yapraklar düşmeye başlayınca içimdeki kıpırtı arttı. İşte kış geliyordu! Öğretmenimin öğrettiğine göre her sene sonbaharın ardından kış geliyordu. Bu hiç değişmezdi.

— Ya bu sene değişirse, diye sordum anneme. Ya bu sene kış değil de yaz gelirse sonbaharın ardından?

— Olur mu hiç Sedef, dedi annem kocaman gülümseyerek. Merak etme. Her sene sonbaharın ardından kış gelir. İçin rahat olsun. İnşallah kış gelecek, kar yağacak. Kocaman bir kardan adam yapacağız üçümüz!

Rahatlamıştım. Gerçekten havalar gitgide soğuyordu. Televizyonda yayınlanan hava durumunu hiç kaçırmaz olmuştum. İstanbul'un yağmurlu, parçalı bulutlu, güneşli, rüzgârlı olacağı söyleniyordu ama karlı, kardan adamlı olacağı söylenmiyordu.

Birkaç hafta sonra yani kışın ortalarına doğru hava durumunu dinlerken beklediğim haberi duydum: "İstanbul Sibirya'dan gelen soğuk havanın etkisine girecekti."

— Gözün aydın kızım, dedi babam. Beklediğin misafir geliyor!

Sevincimden yerimde duramaz olmuştum.

— Ne zaman baba ne zaman, diye zıplıyordum.

Babam,

— Yarın sabahtan itibaren kar yağışı başlayacakmış. Hatta okullar tatil edilebilirmiş. Son kararı gece vereceklermiş, dedi.

Ben yine de ertesi gün okula gidecekmiş gibi ödevlerimi yaptım. Annemi ve babamı öpüp yattım. Yattım ama uyumak ne mümkün! Aklım hep yarındaydı: Kar taneleri birer küçük kelebek gibi nasıl süzülecek, elleri-

me nasıl konacaktı acaba? Kardan adam yapacak kadar kar yağacak mıydı? Gözlerini kömürden mi yoksa zeytinden mi yapmalıydım?

Artık bembeyaz kar tanelerinin altında kocaman bir kardan adam yapıyorduk annem, babam ve arkadaşlarımla. Ben kardan adamın kömürden düğmelerini takıyordum ki annemin sesiyle yerimden fırladım.

— Sedef, okullar tatil oldu! Bak lapa lapa kar yağıyor!

Demek uyuyabilmişim. Rüya bile görmüşüm. Hatta sabah bile omuş. Düğmelerini taktığım kardan adam da bir rüyadan ibaretmiş. Ama olsun. Dışarıda lapa lapa kar yağıyormuş. Gerçeğini de yapmak da artık mümkün.

Hemen pencereye koştum. Gerçekten lapa lapa kar yağıyordu. Ne kadar, ne kadar güzel yağıyordu. Pencereyi açmak onlara dokunmak istedim. Annem önce hırkamı giymemi söyledi. Giyip pencereyi açtım. Ellerimi uzattım. Kar taneleri avucuma düşüyor, düşer düşmez de eriyorlardı.

— Böyle yağarsa bir iki saate kadar yerler kar tutar. Sonra çıkar kartopu oynarız. Ama şimdi pencereyi kapatalım. Yoksa üşütebilirsin, dedi annem.

Pencerenin ardında karı seyrediyordum. Çatılar, arabalar, ağaçlar her yer kar olmuştu. Annemin dediği gibi yerleri de kar tutmuştu. Babam öğretmen olduğu için ona da bugün tatildi. Birlikte çok güzel bir kahvaltı yaptık.

Ben dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordum.

— Haydi, küçük hanım, dedi babam. Var mısın kartopu oynamaya!

Hiç var olmaz mıydım! Doyasıya kartopu oynadık. Sanki burası bir masal ülkesiydi ve sanki masalda yaşıyordum. Her şey ama her şey bembeyazdı. Kara ilk kez dokunmanın verdiği mutluluğu anlatamam. Pamuk kadar

beyaz, pamuk kadar yumuşak bir şey nasıl bu kadar soğuk olabilirdi.

Bizi gören apartman komşularımız ve çocukları da sokağa indiler. Hep birlikte kardan adam yapmaya giriştik. Biri evden havuç getirdi, biri şapka, biri zeytin... Ben de kaşkol getirdim. Kocaman bir kardan adam yaptık. Şapkasını başına koyduk, kaşkolünü boynuna astık. Bir de süpürge taktık koluna. Yorulmuştuk ama buna değmişti. Kardan adamımız çok güzel olmuştu.

Doyasıya eğlendik o gün. Sonunda hepimizin sıcak evlerimize gitme zamanı gelmişti. Kardan adamımızı dışarıda yalnız bırakmak zorunda kalmıştık.

— Üşümez mi dışarıda, diye sordum babama.

— Korkma üşümez, dedi babam. Balıklar nasıl suda boğulmazlarsa, kardan adamlar da soğukta üşümezler.

Sevinmiştim. Hayatımın en mutlu günlerinden birini arkada bırakarak yattım o gece yatağıma. Sabah kalkar kalkmaz ilk işim kardan adama bakmak oldu. Oradaydı. Yalnız rüzgârın etkisiyle şapkası düşmüştü. Aşağı inip onu yerine taktım. Kardan adamı çok seviyordum.

Okullar ardı ardına üç gün tatil edilmişti. Karda oynamanın tadını çıkarıyorduk. Bir yandan eğlenirken bir yandan da yeni şeyler öğreniyordum. Mesela karda yürümek gerçekten zordu. Özellikle yerler buzlaşmışsa…

Ayakta durmada zorluk çekenler, kayanlar hatta düşenler... Adana'da böyle bir manzarayı hayal bile edemezdim.

Tatil güzel ama uzun tatiller de insanın canını sıkarmış. Evde canım sıkılmaya başlamıştı. Okulumu özlemiştim. Sanırım arkadaşlarım da özlemişlerdi. Neyse ki yarın tatil sona eriyordu. Tekrar okula gitmek güzeldi güzel olmasına ama "Keşke kardan adam da okula gidebilseydi!" diye düşünmeden edemiyor insan.

Okulda herkes karda nasıl oynadığını anlatıyordu. Alt kat komşumuz Betül ile aynı sınıftaydık. Biz de ne kadar büyük bir kardan adam yaptığımızı anlattık arkadaşlarımıza. O gün öğle vakti güneş açmıştı. Ders bitiminde Betül ile birlikte evin yolunu tuttuk.

Damlardan, pencere kenarlarından sular damlıyordu.

— Karlar eriyor, dedi Betül

— Karlar eriyorsa… Kardan adamımız da eriyecek öyle mi, diye söylendim.

— Evet, dedi Betül üzülerek. O da eriyecek!

Gözlerim dolmuştu. Düşmemeye çalışarak hızlı hızlı yürüdük. Kardan adam yerinde duruyordu ama o da damlamaya başlamıştı. Kömür gözlerinden biri düşmüştü. Bir şeyler yapmalıydım. Kömürü alıp yerine takmaya çalıştım ama eriyen karlara kömür tutturmak zordu. Yine de başarmıştım.

Eve çıktığımda anneme sarıldım. Ağlıyordum.

— Kardan adam eriyor anne, eriyor! Bir şeyler yapmalıyız!

Annem saçlarımı okşadı.

— Yapabileceğimiz bir şey yok kızım, dedi. Kardan adamlar hava ısınınca erirler. Aslında bunda üzülecek bir şey yok biliyor musun?

— Ama ben onu çok seviyorum, dedim hıçkırarak. Benimle kalsın ne olur!

Annem kabanımı çıkartıp beni kanepeye oturttu.

— Bak Sedef! Kardan adamı dünyadaki bütün çocuklar çok sever. O buradan başka şehirlere, başka ülkelere gidip oradaki çocukları mutlu edecek. Kardan adam yaptığımızda sen çok mutlu oldun öyle değil mi? Öyleyse bırakalım kardan adam diğer çocukları da sevindirsin. Bakarsın kış bitmeden yine misafir olur bize. Bu sene nasip değilse önümüzdeki seneye. Artık ağlama. Aşağı inip kardan adamla vedalaş.

Aşağı indim. Kardan adam hızla eriyordu.

— Güle güle kardan adam, dedim. Bizi unutma olur mu?

On gün sonra bütün karlar erimişti. Hava soğuk ve yağmurluydu. Babamla birlikte haberleri izliyorduk. Haberlerde "Bütün Avrupa'nın Sibirya soğuklarının etkisine girdiğini" söylüyordu. Görüntüler ise kartopu oynayan, kardan adam yapan çocukları gösteriyordu. Birden onu gördüm... Kardan adamımızı... Her şeyiyle bizimkinin aynıydı...

Gözleri, ağzı... Şapkası ve kaşkolü bile aynıydı. Demek şimdi Avrupalı çocukları sevindiriyordu.

Annem haklıydı. Gözlerimi ayırmadan kardan adama bakıyordum. Annemle babama söylemedim ama sanki bana göz kırptığını görür gibi oldum. Bilmem, belki de bana öyle geldi!